Csillag Tamás

Apám

Csigolyacsörgető őszben ülünk.
Tablettát szed – háborúra mákot.
Apám szeme téboly és telihold,
ráncai vad, lázas lövészárkok.

Néz engem, mint egy régi ismerőst,
titkon ismer ilyenkor magára.
Apám örökre hatalmas, erős,
érckorona illik homlokára.

Soknapos eső

Meguntam félni, ma még bátran állok a
labdarózsák lefejezett légiója előtt,
mint a frontra készülő katonák.
Szerelmes tudnék lenni lázadozó
hajadba, de én már mindenütt soknapos esőt sejtek,
kisírhatatlan októberi zivatarokat.
Legutolsó szemmel nézem az esőt:
eszembe jutsz, mintha az elkóborolt nyarak
futnának szembe velem,
bevallhatatlan, tejeskukorica ízű nevetések.
Eleven, cseresznye fülbevalós
májusi remények illenének hozzád,
nem ez a befalazott, bogárfekete éjszaka.

Csillag Tamás (1987) Békéscsabán élő költő. Informatikával foglalkozik, mellette szociológiát hallgat levelező tagozaton.

Nekem

elég a hely, ahol ültél,
egy hajszál, kifosztott matrac.

Mintha
tartoznék az életemmel:
mellettem mindig maradhatsz.

Rám már
a varjak se vigyáznak, a
nagy, októberi esők se.

Ólmos
esővíz folyik hajamra,
elárvult szemöldökömre.

Üres
bogárpáncél mindkét szemem:
nélküled olyan kihalt, vén.

Ölelj
át. Az ősz háborús halott,
egy keresztüllőtt krizantém.

Utóirat

A legjobb lenne messzire menni innen,
túl nagy pupillámban nem feloldozás van.
Talán könnyű, női sálban sistereg a
végzet, talán idegösszeroppanásban.

Én biztatnám azt, aki hasonló hozzám,
s ideggyenge, lázas virágokat sirat.
Bocsássatok meg mindent a szeretőknek!
Őrzik kifosztott szembogaraitokat.